

Peter Semolič**Pesmi****Trajanje
lotosovega čaja****I**

cvetje lokvanjev
še ni odcvetelo v grlu
še ni trohnoba padla
v razprto dno

je še čas
ko rimamo se z ničem
ko jesen pomlad poletje
tolčejo ob nas

II

na robu fant
ki nikamor ga ne pelješ
nekje popotnik
ki Dan mu je korak

nekje je noč
ljubimci spijo v telesih
jočejo — vsak
je s svojo moro sam

III

ta čutni cvet
ki odpira se na ustnah!
ta rez
ki v sanje zadiši!

le kje so mame?
z grozo segajo pod veke
svojim malim
fantom v oči

Rubinstein se poigrava
z mehurčki tonov prižiga si cigaro
na prehodu
po Elizejskih poljanah
Rubinstein popravlja si klobuk

potem se obrača proti Poljski

roke jočejo velike dimaste oblake
Rubinstein se joče

kot palček velikanček samotni
na zahodni strani not
umira za en dan Fredericovih mazurk
umira za en dan Brilljantnih valčkov

Rubinstein je star

na listu lokvanja se vozi
in se igra Chopina ves je spremenjen
klavir zveni v njegovi dlani — toplo
s čudežnimi zvoki dišečega drevesa

svet se mu priklanja
film se vrti

smehlja se v spanju s smehom
mladega akorda

teče po obrežju
si prislanja rečne školjke k uhljem
prisluškuje ko umre

se nad Vislo zgrinjajo
etude
Rubinstein se jih dotika
in ob vsakem vzdihu — zaboli

le ena mala resa v zvezdah več
 manj val...
 peska manj razsutega
 po prstih

manj list...
 morda napev v narobe izbrani glavi...
 in ne bi imeli Gale,

ki gleda ga
 (z vseh strani naenkrat)
 ki primerja ga
 (z vseh strani naenkrat)
 ki mu vrže
 (v vse strani naenkrat)
 samo sebe v dar

par rok jo nese
 s hrbtom obrnjenim v sebe
 par oči jo gleda
 rezko kakor biči

in ko estet
 (oljka) bliža se resnobno
 sliki

Uganjujem:

»Le kako se ji uspe seliti
 s slike v pesem,
 s črke v barvo...

Le kako ji vse to uspeva...
 In poleg vsega še živeti...

In kdo še ve kaj drugega
 o Gali,

kot Salvador in Paul
 (kramljačka mala... na obali)«...

Yeats prebira koščke zgodovine,
 jih tani v niti.
 Yeats z orlovskim očesom
 prepleta niti med seboj.

Potem nagne se v znak
in si oddahne.
Z roko po predalu nekaj meša ...
Yeats pošlje vsem boemom,
vsem družinam,
blagoglasno povabilo:
»Oglejte si mojo novo tapiserijo!«

Dvigne se zavesa!
Fatalna ženska,
za njo raztresen moški hodi.
Četa domobranov, boemov četa
in še horda nevoščljivcev;
v strup namočenih peres.
Vse vzdihuje, vse to diha ...
»Kot da jedla bi kolač!«
zine mastna gospodinja:
zelena barva gre od peresa
do zavistnih pleš.
Boemi zvrtačajo kozarce.

Sredi impresije Yeats stoji
in nihče ga ne opazi.
Kot da ga v prostoru ni ...
Kot da ga v prostoru ni, fatalno
ženska zavpije:
»Kje je Butler! Kje je Yeats!«

Yeats pa stega jajca
v kuhinji ob kaminu,
Ezra Pound mu govori:

»Sem noter, ko dovolj bo gosta snov,
pomočiš kruh,
ki prej ga v mleku si namakal.
Rezino kruha v olje položiš.
In če zlatordeče pečenje
posuješ še s sladkorjem,
dodaš limone kapljo ali dve ...
In če k mizi, k sebi na večerjo
me povabiš
(predno greva na dvatisočletno pot),
vso dolgo pot bom govoril ti
zgodbe o veselju,
kot Tu Fujū govori jih
mojster Li Tai Po.«